

ΗΡΩΪΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΟΛΙΑΣ Ο ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ

Τὸ μῖσος τῶν Τούρκων κατὰ τοῦ Κόλια. Προσπάθειες πρὸς ἐξόντωσίν του. Ὅπου στέλλεται ἐναντίον του ὁ ἀνδρῆσις Χάτζις. Ἀπειλεῖ τὸν Τουρκαλβανὸ ἀξιωματικὸ. Ὁ Κόλιας τὸν πιάνει καὶ τὸν σουβλίζει ζωντανὸ !... Ἐπὶ πανηγυρὶ τῆς Ζά- τευνας ὁ ἔξυτελειομὸς τοῦ Χάτζιου. - «Ἐύρισέ τον !...» Στὸ Κατάκωλο. Ὁ Κόλιας φεβᾶται τὴ θάλασσα. - «Καλύτερα νὰ με φᾶν τὰ ἄρνια τοῦ τέκου μευ, παρὰ τὰ ψάρια !...» Ἐπιστροφή εἰς Παλούμπαν, κτλ κτλ.

Δ
ΔΟΥ σήμερα καὶ ἡ τετάρτη σελίδα τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἠρωϊκῶν κατορθωμάτων τοῦ γενναίου ἀρματολῶ τοῦ Γορτυνιάς Κόλια Πλαπούτα.

Ὅπως γράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο, οἱ Τούρκοι εἶχαν ἐκμαρτεῖ κατὰ τοῦ Πλαπούτα, μισθόντες θανασιμὸς αὐτὸν γὰρ τὰ ἠρωϊκὰ του κατορθώματα. Ἐπὶ ἀρετῶ λοιπὸν καιρῶ ἐστειλαν ἐναντίον του ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα στρατιωτῶν, μὰ ὁ Κόλιας πάντα τοὺς ἔφευγε, πάντα τὴν γλύτωνε καὶ πάντα τοὺς ἀφάνιζε. Ἐιδαν λοιπὸν κ' ἀπέδειξαν οἱ Τούρκοι κ' ἀποφάσισαν ν' ἀναθῶσουν τὴν σὺλληψι ἢ τὴν ἐξόντωσι τοῦ Πλαπούτα

στὸν ἀνδρῆσι Τουρκαλβανὸ ἀξιωματικὸ Χάτζιο. Ὁ Χάτζιος πῆρε μαζὺ τὸν τοῦς πῶ γενναίους Ἀλβανούς καὶ Τούρκους στρατιώτες καὶ τρώβησε ἴσια γὰρ τὴν Ἡραία, ὅπου ἐπιρροήσους καὶ ἀράνιος τὰ πάντα. Συγχορῶς εἶπε στοὺς ἐντρόχιους ἄλλους χαριχοὺς νὰ μῆνύσουν ἐκ μέρους του τοῦ Κόλια, πὸς δὲν ἔχει περὶ γλυτομῶ.

- Νὰ τοῦ πῆτε, τοὺς διάταξε ὁ τρομερὸς Χάτζιος, πὸς θὰ τὸν πιάσω ζωντανὸ, θὰ τὸν ξυρῶσι κ' ἔστερα θὰ τὸν σουβλίσω σὺν ἀρνί !...

Μὰ ὁ Κόλιας δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πὺ πιάονται εὐκόλα, ἢ πὺ τρομάζον με τῆς φρέβης καὶ φεύγον. Σὺν ἔμαθε τὰ λόγια τοῦ Χάτζιου ἀφῆσε ἀπ' τὸ θυμὸ του. Μάζωξες λοιπὸν τὰ διαλεχτὰ του παλληκάρια, τὸ Λιάκο Λιακόπουλο, τὸν Πετσούνη, τὸν Κωστόουρα κ' ἄλλους τριάντα καὶ στίς 15 τοῦ Ἀυγούστου κωβόλησε στὴ θῆσι Βλόγκος καὶ φύλαξε καρτέρι τοῦ Χάτζιου, πὺ θὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ.

- Χτυπάτε τους στὰ ψαχνά, εἶπε στὰ παλληκάρια του, ἐνὸ τὰ τοποθετίσους στίς κατάλληλες θέσεις. Ἐνα μονάχα προσέτε: Νὰ μὴ ῥιξη κανένας σας ἀπάνω στὸ Χάτζιο, νὰ μὴν τὸν ἀγίξη κανεῖς. Αὐτὸν θὰ τὸν σιγουρίσω ἐγώ!...

Κονιὰ τὴ χαραυγὴ, ἐνὸ θαμποχάρσε ἀκόμα καὶ τῶλεγαν οἱ κοῦκοι στὰ βουνά κ' ἢ πέρδικες στίς χλοερὰς πλαγιές, φάνηκαν ἀπὸ μακριὰ κ' οἱ Τούρκοι. Ἡσαν δλοῖ-δλοῖ ἐβρομήντα. Μπροστὰ πῆγαινε ὁ ἀνδρῆσις Χάτζιος, καβάλλα στὸ μῆθο, ἀράπικο ἄτι του.

Ὁ Κόλιας τοὺς ἀφῆσε νὰ πλησιάσουν ἀρεχτὰ κ' ἔξαφνα ἔδωκε μετ' ἡ βροντερῆ τὸν φωνὴ τὸ σύνθημα τῆς μάχης. Βρόντησαν τὰ τουφεκία, βρόντησαν ἢ κωμπούρες. Ἐπεισαν βροχὴ ἢ σφαίρες, ἔγινε χαλασμός. Πολεμοῦν παλληκάρια οἱ Τούρκοι, μὰ οἱ λεβέντες τοῦ Πλαπούτα, εἶνε σφοῖτοι στραυετῶ, λιοντάρια μανιασμένα. Βράζον τᾶρα τῆς πλάξ καὶ τὰ γιαταγάνια τους καὶ ῥιχνοῦναι στοὺς Τούρκους, μ' ἀγριές κραυγές καὶ χουγιαχτὰ. Ἐγκαλοῦνται φρικτὸ ἀματοκόλημα καὶ τέλος οἱ Τούρκοι κλονίζονται, κινεῖσθον, σκορπίζονται.

Σὺν φρενιασμένῳ θῆσι πολεμᾶει ὁ ἔξακουσμένος Χάτζιος, φωνάζοντας στοὺς στρατιώτες του νὰ σταθῶν Μὰ κανένας πειὰ δὲν τὸν ἀκούει. Κι' αὐτὰ τὰ παλληκάρια τοῦ Κόλια στέκουν μακριὰ του, περιμένοντας νὰ δοῦν τι θὰ κάμῃ ὁ Καπετάνιος τους.

Γυήγορος, σὺν ἀστραπῇ, ὁ Κόλιας, ὁρμαῖε πάνω στὸ Χάτζιο, τὸν ἀγκαλιάζει με τῆς χροῦτικῆς του, τὸν σφιγγει καὶ τὸν ῥιχνει κάτω ἀπ' τ' ἄλογό του. Τὸν δένει ἔστερα χειροπόδαρα, τὸν ῥιχνει πάνω στ' ἄλογό του, καβαλλικεῖαι κ' αὐτὸς καὶ τραβᾶει γὰρ τὴ Ζάτουνα.

Στὴ Ζάτουνα εἶχαν αὐτὴ τὴν ἡμέρα πανηγύρι. Μόλις εἶδαν τὸν Κόλια νὰ φτάνῃ μετὰ τὰ παλληκάρια του, φέροντας ἀιχμάλωτο του τὸν Χάτζιο, μαζεύτηκαν ὅλοι γύρω του, στὴ μεγάλῃ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, γὰρ νὰ δοῦν τι θ' ἀπογίνει.

Ὁ Κόλιας πῆτερε ἀπ' τ' ἄλογό του, κατέβασε καὶ τὸ Χάτζιο, τὸν ἀπῆθωσε καταγής καὶ φώναξε στοὺς χωριάτες πὺ πλημμύριζαν τὴν πλατεῖα :

- Βρὲ σεις, πὸς εἶν' ὁ κούρας τοῦ χωριοῦ ;
- Ἐγώ, καπετάνιε, φώναξε ἕνας μεσόκοπος φουσταναλλάς καὶ πρόβαλε μπρὸς σὸν Κόλια, πρόθυμος στίς προσταγές του.
- Ἐγὼ γυήγορα νὰ πάρης τὰ σινεργὰ σου κ' ἴλα πίσω δῶ, χωρὶς νὰ χασομερήσης στιγμή, σ' ἔραγα !...
- Σουράφι ἢ ψαλιδι νὰ πάρω καπετάνιε ; φωνάει σασισμὸς ὁ κούρας.
- Σουράφι.
- Φεύγει ὁ κούρας γυήγορος σὺν τὴν ἀστραπῇ καὶ σὲ λίγο φτάνει

ναι πάλι πίσω, μετ' ὁ σουράφι του, τὸ τροχιστήρι του καὶ τὴ λεκάνη γὰρ τὴ σαπουνάδα.

- Στίς προσταγές σου, καπετάνιε ! λέει τοῦ Κόλια καὶ δοκιμάζει τὴν κόφι τοῦ ξυραφοῦ στὴ ροζιμίρική παλάμη του.

Ὁ Κόλιας τοῦ δείχνει τὸ Χάτζιο, π' ἔλε ἀυτὴ τὴν ὠρα κοιτέται χάμω, χωρὶς νὰ βγάξῃ μιὰ καὶ τοῦ λέει :

- Ἐύρισέ μου τὸν γυήγορα αὐτὸν ἔδῶ !...

Ὁ Χάτζιος ἀφῆρξε ἀπ' τὸ θυμὸ του. Ὁ ἔξυτελειομὸς τοῦ ξυρῆματος εἶν' ἀπ' τοὺς πῶ μεγάλους πὺ μποροῦσι νὰ πάθῃ ἕνας ἀντρας, ἕνας γενναῖος πολεμιστῆς.

- Σκότωσέ με καλύτερα, σὲ Κόλια ! λέει τοῦ Πλαπούτα.

- Κι' ἐδὸ θ' ἰσοῦ τὸ κάμω, ἔγνοια σου, τ' ἀποκρίνετα ὁ Κόλιας, μὰ μὴ βιάζεσαι. Πρῶτα τὸ ξυρῆμα. Μοῦ ἤμνησες πὸς ἄμα με πιάσης θὰ με ξυρῆσης καὶ θὰ με σουβλίσης ἔστερα ζωντανὸ. Ἄντι νὰ πιάσης σὺ ἐμένα, ἔπασα γῶ ἐσένα. Ὅτι θὰ μουκάνες θὰ σοῦ τὸ κάμω, δὲν ἔχεις γλυτομῶ !...

Τρῶβει ὁ δίστυχος ὁ κούρας, δὲν τολμαῖε νὰ ξυρῆσι ἕναν ἀνδρῆσι πολεμιστῆ σὺν τὸ Χάτζιο, μὰ τί νὰ κάμῃ ; Ὁ Κόλιας δὲν ἀνεπιθέεται. Λίγο νὰ θυμώσῃ τραβᾶει τὸ γιαταγάνι καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι !...

Πασαλεῖβει λοιπὸν μετ' σαπουνάδα τὸ Χάτζιο κ' ἄρχίζει νὰ τὸν ξυρῶσι...

Εἶνε χλωμὸς σὺν τὸ θανάφῳ τοῦ τουρκαλβανῶ πολεμιστῆς. Τρῶβει τὰ δόντια του ἀγρια, τὰ μάτια του σπαθολοῦν. Τί τὴν θέλει πειὰ τὴ ζωῇ ; Καὶ τὸ ξυράφι τρέχει - τρέχει ἀμείλικτο τὸ ἡλιωπημένο του πρόσωπο... Πάντα τὰ δασαῖ, σφιγρὰ, κερήφανα μουστάκια του ! Δὲν εἶνε πειὰ ἀντρέως, εἶνε γυναικία, προτιμώτερος ὁ θάνατος !...

Μὰ ἔγνοια του... Ὁ Κόλιας δὲν κάνει μὲς τῆς δουλειῆς του. Διατάζει τὰ παλληκάρια του, τὸν σηκώνουν ἀπὸ κάτω καὶ τὸν καθίζουν σ' ἕνα μεγάλο σουβλί ! Πάει ὁ Χάτζιος !... Τὸν σουβλίσαν σὺν τ' ἀρνί ! Ἐβγάλε ἕνα ἄγριο μουγγρητὸ, τριζοβόλησε τὰ δόντια του καὶ ἐξεψύχισε !...

Γυρῆζει τὴν ἴδια στιγμῇ ὁ Κόλιας στοὺς χωριάτες ποῦναι μαζεμένοι γύρω καὶ φωνάζει :
- Ἀκούστε, βρὲ σεις, καὶ πῆτε τὸ σ' ἔραγα νὰ τὸ ξέρουν, τὸν τοῦς Τούρκους πὺ δὲν πειράζον χριστιανούς, ὁ Κόλιας εἶνε σὺν ἀδέρφι... Μὲ τοὺς ἄλλους... ἄς δοῦν τὸ Χάτζιο !...

Λίγο ἔστερα ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτὰ ἐπακολούθησε ἢ κατὰ τὸ 1806 ἄγρια καὶ λυσσάθης καταδίξις καὶ καταστροφὴ τῶν Κολλοκοκονοῦναιων καὶ τῶν ἄλλων κλεφτῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ Κόλιας βλέποντας πειὰ πὸς κινδύνουσε τὸ κεφάλι του ἀποφάσισεν νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Μωρητᾶ. Αὐτὸ ἄλλοτε τὸν συμφορέσεν κ' οἱ δικοὶ του. Σκέψαστε λοιπὸν νὰ φύγῃ μετ' ἡν οἰκογένειά του γὰρ τὴ Ζάκυνθο κ' ἕνα προῖ ἀποχωρήσῃ με συγκίνησι τὴν Παλούμπτα καὶ τὴ Γορτυνία, πὺ τότε χρόνια εἶχε δράσει ἠρωϊκῶς.

Ὅταν ἔφτασε σὸ Κατάκωλο πὺ θὰ μπαρκῶριζαν σὲ μιὰ βάρκα γὰρ νὰ ἐπιβαστοῦν σὸ πλοῖο, ποῦταν ἀραγμένο στ' ἀνοιχτὰ, ὁ Κόλιας γύρισε στοὺς γυῖος του, τὸ Δημητράκη καὶ τὸν Παρασκευά καὶ τοὺς ῥάτες, δειχνοτάς τους τὴ βάρκα :

- Βρὲ Δημητράκη, μὰς κ' ἀναποδογυρῆσι αὐτὸ τὸ καρυδοῦσφυλο ;

- Ὅχι, πατέρα, μὴ φοβάσαι, τ' ἀποκρίνετα ὁ Δημητράκης. Μὰ ἢ ἀπάντησι αὐτὸ τοῦ γυῖου του δὲν εἶνε ἀρεχτὴ γὰρ νὰ καθισχᾶσῃ ἐντέλεις τὸν Κόλια. Γυρῆζει λοιπὸν καὶ σὸ β ῥάκη καὶ τοῦ λέει :

- Δὲν μοῦ λές, καρaboκῆρη, ἂν ἀναποδογυρῆσι τὸ καιμὶ τί θὰ γίνουμες ;

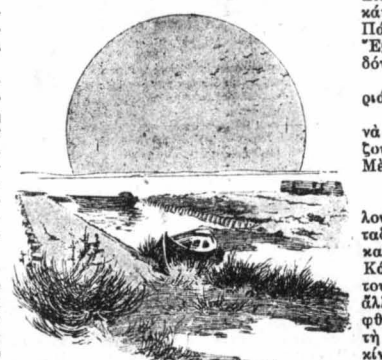
- Πῶς θ' ἀναποδογυρῆσι, καπετάνιε ; Δὲν ἀναποδογυρῆζει, ἔγνοια σου... τοῦ ἀπάνταει ὁ βρακέρης.

- Μ' ἂν ἀναποδογυρῆσι ; ἐναλλάει με πεισμα ὁ Κόλιας.

- Ἐ, τότε, καπετάνιε, ἔν θῆλι ὁ Θεὸς ν' ἀναποδογυρῆσι θὰ κινδυνεύουμες. Μπορεῖ καὶ νὰ ντυθοῦμε...

- Ἄ ! ἔτσι ἔ ; ... Ἐμ' τότε τοῦ κάκου, βρὲ, μετ' ἔφατε δῶ πέρα. Δὲν μπαίνει, βρὲ, ὁ Κόλιας σὲ καιμὶ. Ἄπὸ καὶ πὺ θὰ τὸν φάνε τὰ ψάρια, καλύτερα νὰ σκοτῶντὴν Τούρκους καὶ νὰ τὸν φᾶν τὰ ἄρνια τοῦ τόπου του !...

Οἱ γυῖοι τοῦ Κόλια ἀκούονταίς τὰ λόγια του αὐτὰ, προσπάθισαν με κάθε τρόπον νὰ τὸν καθισου-

ΤΕΡΠΕΙΝ ΑΜΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

‘Ο Διογένης κι’ ο χαμάλης. — «Βάρδα !... βάρδα !...» Ποιός πήγε πρώτος στο διάβολο. ‘Όταν πρόκειται κανείς να πιή... Τό ψεύτικο μάτι. Γένεια έχουν και οι τράγοι !... ‘Ο Ραμπελαί στη Ρώμη. Γιατί τό έκοψε λάσπη κ.τ.λ.

Μιά μέρα ένας χαμάλης φορτωμένος ένα δεμάτι ύβλα τρακαρίως άπ’ τή βίαισι του μέ τόν κυνικό φιλόσοφο τής αρχαιότητας Διογένη και τόν χτύπησε δυνατά στο κεφάλι. ‘Ο Διογένης ζάλιστηκε άπ’ τό χτύπημα, μά παραμέρισε ώστόσο, χωρίς να πή λέξι. ‘Αντιθέτως ό χαμάλης πέρασε μπρός του αδιάφορα φωνάζοντας :

— Βάρδα !... Βάρδα !...

Σέ λίγες μέρες ό Διογένης συνάντησε πάλι τό χαμάλη στο δρόμο, άδειαν άπ’ τή φορά. Χωρίς να χάσει καιρό τότε, σήκωσε τή μαγκούρα του, τού κατέβαρε μια γερή μαγκουριά στο κεφάλι κ’ έξακολούθησε τό δρόμο του, φωνάζοντας :

— Βάρδα !... Βάρδα !...

Τής κυρίας δέ Λογυί τής πέθανε ό σύζυγος της. Κάθεται λοιπόν πλάι στο φέρετρό του, κλαίει και τού λέει :

— ‘Αλλοίμονο !... ‘Αλλοίμονο !... Πάντα μούλεγες : — ‘Πήγαινε στο διάβολο !...» Νά όμως πού πάς πρώτος έσύ !...

‘Η τού κυρία είνε φοβηρή. Τό πλοίο πρόκειται να βουλιάξει άπό στιγμή σε στιγμή. ‘Ενας ναύτης είνε καθισμένος σέ μια άγκρη και τρώει, αδιάφορος έντελώς για τόν κίνδυνο, ένα θεοκόμματο ψωμί... — Τι κάνεις αυτόο ! τού λέει κάποιος. Τρώς !... Δέν βλέπεις πού πρόκειται να πνιγής !...

Κι’ ό ναύτης άπανταί άτάραχος πάντα : — Πρόκει να... τοιμπέη κανείς κάτι ό-ταν πρόκειται να... πηθ σε λίγο !...

Κάποιος άξιοματικός τού ‘Ιταλικού στρατού έχασε στον Κορμαϊκό πόλεμο τό δεξιό του μάτι. Τό άντικατάστημα λοιπόν μ’ ένα γυάλινο. Σέ λίγον καιρό πηγαινόεπιστε-δι, σπάθηκε να περάσει τή νύχτα του σ’ ένα χωριό. Πρίν κοιμηθή έβγαλε τού γυάλινο μάτι του και τό έθεσε στην ένοδόχο να τού το φυλάξει σέ μέρος άσφαλές. ‘Η χωρική πηγε τό μάτι κ’ έμεινε καρφωμένη στη θέσι της.

— ‘Ε, λοιπόν τι περιμένεις ; τήν ρωτάει ό άξιοματικός.

— Νά μού δώσετε και τ’ άριστερό ! ά-πανταίει ή άφελής χωρική.

‘Όταν ό Σίξτος ό δος έγινε Πάπας, ό Φίλιππος ό Β’ τού έστειλε για να τόν ευχη-θή τόν νεαρό πρωτοστάτη τής Καστίλλιας. ‘Ο Πάπας όμως δυσαρεστήθηκε γιατί ό άπεσταλμένος τού βασιλέως ήταν τόσο νέος και τού ειπε :

— Φαίνεται πώς ό κύριός σου έχει μεγάλη έλλειψη άνδρών, για να μού στείλη ως πρόσβην ένα άγέναιο νέο !...

— ‘Εάν ό κύριός μου, άπάντησε ό νεαρός άλλ’ έξυπνότερος πρωτοστάτης, έφάνει ότι ή άξία συνίσταται στη γενοίδα. θά σάς έστειλε για να σάς ευχαριστήση έναν τράγο κ’ όχι έναν ευπατριδή σάν και μένα !...

‘Ο περίφημος Γάλλος σατυρικός Ραμπελαί συνοδεύσας τόν Καρδινάλιο Βελλαί στην Ρώμη, παρεβρήθη και στην άκρόασι, τήν ό-ποία ό Πάπας παρεβόρησε στον Βελλαί. Μόλις ό Βελλαί έμπήκε στην αθουσα πού βρισκόταν ό Πάπας, τόν πλησίασε, έγονάτισε και τού φίλησε τό σανδάλιο. Τή στιγμή όμως ατή άκριβδως, ό Ραμπελαί έκαμε κανονική μεταβολή και τόκομε λάσπη !

‘Όταν κατόπιν τόν συνάντησε ό Βελλαί, τόν ρώτησε γιατί τό-καμε αυτό.

— ‘Όταν σεις πούσατε κύριός μου, άπάντησε ό έξυπνότερος Ραμπελαί, φίλησατε τό σανδάλιο τού ‘Αγίου Πατρός τι έκρεπε να τού φιλήσω έγώ ;...

χάσουν και να τόν πείσουν να μη στη βάρκα, μά ό Κόλιας ήταν άμετάπειστος, κεφάλι άγύριστο. ‘Αποχαιφίτος λοιπόν τά παιδιά του και άνηφόρισε κατά τήν κοντινή ράχη. ‘Όταν έφτασε στην καρφή γύρισε και κίτταξε κατά τό πέλαγος. Είδη τή βάρκα με τούς γηούς του να πλέη σ’ άνοιχτά, συγκινήθηκε, σήκωσε τό κεροσούλι του και πυροβόλησε στον άέρα. Κατηφόρισε ύστερα στον κάμπο και τράβηξε ίσια στην Παλούμπα. Τι τόν περίμενε εκεί ; ‘Η προδοσία κι’ ό θάνατος ; ‘Η ήσυχη ζωή ; ‘Η περιπέτεια ; Αλλά τό τό ίδουμ σ’ άλλο φύλλο, όπου θά τελεώσουμε τήν ιστορία τής πολυτάραχης ζωής τού Κόλια Παλούμπα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Μιά Κεραικανή παροιμία. ‘Ο θάνατος στή μάχη κι’ ό θά-νατος στο κρεβάτι. Πώς πέθαναν διάφοροι ιστορικοί ή-νδρες. ‘Ο Αισχύλος κ’ ή κακορίζικη φαλάκρα του. Τι κάνει μια σταφυλόρα. Μην παραγελάτε, Κρασανούγι !... Ύψης στη σάρα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

‘Καλότυχος έκείνος πού θά πεθάνη... μέσα σά παπούτσια του», λένε οι Κορσικανοί, έννοώντας ότι είνε προτιμότερο να πάη κανείς άπό βόλι, παρά να πεθάνη στο κρεβάτι, βασανισμένος άπό όποιαδήποτε άρρώστεια.

Και φυσικά για τόν πολεμιστή, για τόν ήρωα τόν γενναίο και ίδιος για τόν Κορσικανό ληστή, ένας τέτοιος θάνατος είνε προτιμότερος. ‘Υπάρχουν όμως και θάνατοι έμφανικοί και άπότομοι, θά-νατοι πού... πεθαίνει «μέσα σά παπούτσια σου» πράγματι, έντελώς τραγικά και έντελως... άνεπιθύμητα όμως.

‘Η ιστορία άναφέρει πολλούς τέτοιους θανάτους, θανάτους ά-προόπτου και λιαν παραδόξου. Νά μερικοί :

- ‘Ο ‘Αβιμαλήχ καταπνεύριθη άπό μια μυλόπετρα !
- ‘Ο Αισχύλος πεπατώντας άμέριστος στο δρόμο, δέχτηκε κατα-κέφαλα μια χελώνα κ’ έμεινε στον τόπο !... Τήν χελώνα ατή τήν ειχε άρπάξει και τήν ειχε σηκώσει ψηλά ένας άετός. Τήν παρήτη σε δέ άπό άρκυτό ύψος για να πέση κάτω, να όσπίσθ τω καϊνάλω της και να ξανακατέβη να τήν φάη. Οι άέτοι τό κάνουν πάντα α-τό. Και ρίχουν τή χελώνα πάνω σε καμιά πέτρα πού διακρίνουν άπό ψηλά. Φαίνεται λοιπόν πως γελάστηκε ό άετός, πηγε για λ-θάρη τού... φαλακρό κεφάλι τού Έλληνοσ τραγικού και τόν έξέκαμε χωρίς να τό θέλη...

- ‘Ο ‘Ακταίων φαγώθηκε άπ’ τά σκυλιά του !
- ‘Ο ‘Αλέξανδρος ό Μέγας πέθανε άπ’ τήν πολλή οινοποσία.
- ‘Ο ‘Αλέξιος ό ‘Αγγελος έστραγγαλίστηκε άπ’ τόν έννοσιμείο του Μουρούζουλη !
- ‘Ο ‘Ανακρέων στραβοκατόπιε μια σταφυλόρα και πνιγικε !...
- ‘Ο ‘Αναστάσιος ό Δ’ , αυτοκράτωρ τού Βυζαντινού Κράτους, έ-φορμή άπό ένα κεραυνό, τή στιγμή άκριβδως πού έπετιετο κατά τών έχθρών, σε μια μάχη !...

‘Ο ‘Αρενίτης έκοσσε άπ’ τά πολλά γέλια. ‘Ο Σουλτάνος Βαγιαζήτ’ πέθανε μέσα σ’ ένα σιδερένιο κλουβί πού τόν ειχαν κλείσει !

‘Ο Βάρδας Φωκάς ενώ ειχε παρατάξει τό ζστράτευμα τού εις μάχην είδη έξαφνα έντικρυ τόν Βασίλειο τόν Β’ να προσφωνή τούς στρατιώτας του. ‘Ωρμησε τότε έναντίον του άγρομεμής, μά έξαφνα άλλαξε κατεύ-θυνση, άνέβηκε σ’ ένα κοντινό γήλοφο, πή-δησε άπ’ τ’ άλογό του, ξεπλάσθηκε κάτω και ξεψύχησε !...

‘Ο Γολιαθ έφρονεΰθη άπό τόν Δαυίτ’ δια-λίθου.

‘Ο Διομήδης φαγώθηκε άπ’ τ’ άλογά του.

‘Ο ‘Εμπεδοκλής έπεσε στον κρατήρα τής Αίτνας, άφού πέταξε άπ’ έξω τό σανδάλιο τού !...

‘Ο ‘Θεοφίλης έφρονεΰθη με μια γροθιά.

‘Η ‘Ιωάννα Νε’ ‘Αλμπέρτ’ δηλητηριάστηκε άπό ένα γάντι.

‘Ο Κάρολος ό Κακός κάηκε μέσα στο οινόπνευμα.

‘Ο Δουέ τής Κλαρεντίας πνιγικε μέσα σ’ ένα βαρέλι κρασί τής Μονεμβασιός !...

Τόν Λαοκρόντα τόν έπνιξαν δυό φειδιά !

‘Ο Λαυρέντιος (ό ‘Αγιος) έψηθήκε πάνω στη σάρα !...

‘Η Μαργαρίτα τής Βουργουνδίας πνιγικε χρησιμοποιήσασα για βρόχο τα μαλλιά της !...

‘Ο Μαρσώας γδάσθηκε ζωντανός άπ’ τόν ‘Απόλλωνα.

‘Ο Μίλων ό Κροατίαέτης φαγώθηκε άπ’ τούς λίκους.

‘Ο Πίλιος (ό πρεσβύτερος) χάθηκε κάτω άπ’ τή στάχη τού Βε-ζουβίου.

‘Ο Πύργος έφρονεΰθη έγκλεισθείς μέσα σ’ ένα βαρέλι γεμάτο σι-δερένιες αιχμές.

‘Ο Σοφοκλής πέθανε άπ’ τή χαρά του.

‘Ο Σαμψών έτάφη ύπ ό έρείπια τού ναού.

‘Ο Μαρέ έδολοφονήθη μέσα στο μπάτιο του.

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ Η ΑΜΜΩΝΙΑ

‘Η άμμωνία είνε ένα γιατρικό πού δέν πρέπει να λείπει ποτέ άπό τό σπίτι.

Πρώτον είνε τό άμμοιο και μονοδικό φάρμακο, για κάθε δείγμα έντόμου η ήρπειών δηλητηριασθέν άπως αχ. τού σκορπού και άλλ-ων. ‘Αμα δαγκωθή κανείς πρέπει άμέσως να τρίψη τό δείγμα με άμμωνία, για να προλάβη τό κακό.

